

ním názoru a poukazuje, pokud jde o bližší odůvodnění, po rozumu § 44 jedn. řádu na zmíněný nález.

V daném případě vyslovil žal. úřad, že se zajišťuje byt, který se uprázdní tím, že dosavadní jeho uživatel státní zaměstnanec Zdenko G. bude služebně přeložen.

St-1 již v odvolání namítal, že majitelem bytu není státní zaměstnanec, nýbrž vdova Karla Š., které byt byl pronajat dávno před tím, než státní zaměstnanec Zdeněk G. stal se jejím zetěm a tím členem její domácnosti.

Úřad k námitce té nepřihlížel, vycházející z mylného názoru, že stačí faktický stav, že v bytě bydlí v rozhodné době státní zaměstnanec a že není třeba, aby státní zaměstnanec ten byl skutečně nájemcem bytu.

Veden tímto mylným právním názorem opomenul žal. úřad, okolností st-lem po této stránce tvrzené zjistiti a po případě námitky v tomto směru vznesené v nař. rozhodnutí vyvrátiti, pročez bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o ss. — —

Č. 3168.

Pozemková reforma: I. Je nezákonné, prohlásí-li stát. poz. úřad, že záboru podléhá celý nemovitý majetek tuzemské osoby právnické, aniž vyloučí onu část, která leží mimo území republiky čsl. — II. Jak jest počítati majetek církevní kapitoly co do rozlohy podle § 2 záb. zák. se zřetelem k počtu členů kapitoly?

(Nález ze dne 25. ledna 1924 č. 780).

Věc: R-ská sídelní kapitola (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (komisař Jan Hanousek) o zábor velkého majetku pozemkového.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud se týká nemovitostí ležících na území státu maďarského, zrušuje se pro nezákonnost; v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

I. Nař. rozhodnutím prohlásil žal. úřad celý nemovitý majetek stěžující si kapitoly za zabraný státem, ač kapitola v žádosti své uvedla, že určitá část ve výměře 500 kat. jiter leží na území státu maďarského. V tom vidí stížnost, v níž tvrzeno, že na území tom je 644 kat. j., nezákonnost. A právem. Neboť dle § 1 zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. zabírá se státem velký majetek pozemkový, ležící v území čsl. republiky. Muselo proto nař. rozhodnutí, jež prohlašuje za státem zabraný veškerý nemovitý majetek stěžující si kapitoly, nevylučujíc majetek ležící na území státu maďarského, býti zrušeno jako nezákonné, ovšem jen potud, pokud také tento, dle cit. ustanovení zábořem nepostižený nemovitý majetek za zabraný prohlašuje.

II. Stížnost nepopírá, že nemovitý majetek stěžující si kapitoly, i pokud leží v území čsl. republiky, přesahuje výměru v § 2 cit. zák. uvedenou. Mínil však, že je záboru prost proto, poněvadž má kapitola 6 členů, kteří z výtěžku majetku toho běrou svůj plat jako úředníci

církve. Z toho dovozuje stížnost, že majetek ten má být posuzován jako majetek rozdělený na 6 částek a poněvadž zádna z částek těch výměru v § 2 zák. zák. nedosahuje, je prost záboru.

Touto námitkou uplatňuje stížnost, že soubor nemovitého majetku, o který jde, nenáleží vlastnický osobě jediné, nýbrž řadě subjektů a že ho proto dle § 2 zák. zák. nelze sčítati.

Nss vyslovil již v četných násl. právní názor, že sčítání souborů dle § 2 zák. zák. předpokládá naprostou identitu subjektů. Leč vše, co tvrzeno je ve stížnosti a co tvrzeno bylo již v administrativním řízení, neukazuje k tomu, že by tu takové identity nebylo. Neboť nikdy nebylo tvrzeno, že by s hodnotí neb úřadem každého jednotlivého kapitulára spojeno bylo držení a užívání určité částky zabraného souboru, nebo že by určité nemovitosti resp. části jejich sloužily ke krytí nákladů spojených s udržováním kostelů atd. Netvrdí se tedy okolnosti, z nichž jediné by se snad dalo dovozovati, že jde o řadu samostatných jmění různých subjektů, nýbrž tvrdí se pouze, že výtěžky nemovitosti slouží výživě 6 kapitulárů a vydržování chrámů.

Netvrdí tedy stížnost a zřejmě ani tvrditi nemůže, že by nemovitosti, o něž jde, tvořily několik co do subjektů zvláštních odlišných jmění, jichž subjekty by byly od kapitoly odlišné, totiž jednotliví kapituláři resp. kostely.

Aby však námitka čerpaná z ustanovení § 2 zák. zák., že totiž nejde o identitu subjektů, vlastních jednotlivé nemovitosti sčítané, mohla vůbec býtí předmětem věcných úvah, musela by stížnost aspoň tvrditi skutečnosti, z nichž by se dalo dovoditi, že jednotlivé nemovitosti, jež tvoří velký majetek nemovitý, o který jde a který knihovně nesporně je stěžující si kapitole připsán, tvoří od sebe odlišné jmění.

To však stížnost vůbec neuvádí, tvrdíc jen, že z výtěžků nemovitostí obstarává se výživa 6 členů kapitoly a výlohy spojené s udržováním různých potřeb bohoslužebných, a je proto i tato námitka bezdůvodnou.

Poukazuje-li stížnost k tomu, že příjmy jednotlivých členů kapitoly zvláště jsou zdaněny, tu nehledě k tomu, že zákony finanční upravují zcela jinou materii, nelze z okolnosti té ničeho dovoditi pro jediné zde rozhodnou otázku vlastnictví. Platíť členové stěžující si kapitoly daň z příjmů, jež čerpají z majetku resp. úhrnného příjmu kapitoly a z toho přece nedá se ničeho dovozovati pro řešení otázky, komu nemovitosti vlastnický náležejí.

Shledána tedy tato výtká bezdůvodnou a bylo nalezeno, jak svrchu je vysloveno.

Č. 3169.

Státní zaměstnanci (Slovensko): I. Zák. č. 270/1920 vztahuje se na veškeré zaměstnance justiční správy, též mimo soudu, státní zastupitelství a trestnice. — II. Služební poměry úředníka státního polepšovacieho a vychovatelského ústavu v Košicích jest posuzovati podle zák. č. 270/1920, nikoliv podle zák. č. 269/1920. — III. Předním předpokladem pro to, aby justiční zaměstnanec bývalého státu uherského získal podmínky nároku na pensionování státem čsl-ým,